

SENAİ DEMİRCİ

ALLAH YARINA BIRAKIR YANINA BIRAKMAZ

Kırdığın yerden kırılırsın



DESTEK YAYINLARI: 1745
TASAVVUF: 43

SENÂİ DEMİRCİ / ALLAH YARINA BIRAKIR YANINA BIRAKMAZ

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

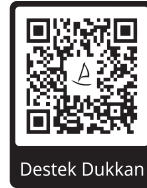
İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlnur Muştı
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Mesud Topal-Nursefa Üzümler-Kalender-Samet Ersöz
Reklam ve Tanıtım: Selen Çavuşoğlu-Işıl İlgt Şimşek

Destek Yayınları: Nisan 2023
Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-441-896-9

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul
Tel. (0) 212 613 30 06



Destek Dukkan



VERANDA SOHBETLERİ

SENAİ DEMİRCİ

ALLAH
YARINA BIRAKIR
YANINA BIRAKMAZ

Kırdığın yerden kırılırsın


DESTEK
YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

Hafife alma Allah'ı!	11
I- Ar'Z: İçinin içinde yollar arayan bir şaşkıının notları	17
Bi-ismi-Allah	17
Çıraftan bu kadar	19
Hoş geldin sevgili pişmanlık	21
“Allah beni affeder mi?”	24
Kimse sınanmadığı günahın masumu değil	27
Yâ esefâ.....	29
İnsan “şimdi burada” değil	32
“Âh keşke!”ler için özür denemesi	34
“Unutmuşum, affedersin...”	37
Ne çok şeysin sen ey gaffet!.....	40
Taşın taşıdığı	42
Kalbini koyduğun yerde misin?	44
“Gelebilsedydik bir kerecik göz göze ey yaşamak!”	45
İyilik istiflenir mi?.....	48
Yaşamak “bir daha” değil	50
Sahaya adam sürmek	52
Buraya kadarmış.....	55
Ölü'm	57

II- Aya'Z: Görmeler üzerine	59
“Ben” bilmecesi.....	59
Bakış acısı	60
Kara leke	63
Kalbine değsin mi o çocuğun gözyaşı?.....	67
Hiç sevinmediğime sevindiğim oldu mu?	70
Bir daha hiç sevinmediğime sevindiğim oldu mu?	72
“Sonradan görme”	73
Fotoğrafta görmediğim	74
Vesikalık fotoğrafım	76
Gör(ün)düğünü görüyor musun?.....	77
Göz göre göre.....	79
“İnnâ lillah...”	80
Görüntü yağması	82
“Kalbin körlüğü...”	85
Sakura	89
“Evcil hayvan giremez” mi?	90
Miraç: Bir ihtimam çağrısı.....	94
III- Av'aZ: Varlığın şürine kafiye olsun diye	97
Pi Kıssası.....	97
İp'in ucu.....	100
“İp'in ucu”na ipince bir düğüm daha.....	104
Taharrük tekellümdür	105
“Umulmayan şeyler”	109
Din “darlık” mı?.....	111

Minnnet makamı	114
Helvanın tuzu	115
“Kırık cam hesabı”	116
Nefes hesabı	119
Dil dengesi	120
İçtenlik sorgusu	120
Şehrin kalbi	121
Hüzünlerin ve sevinçlerin hangi dala asılı?	123
Buralı değiliz	126
Hanami	126
“Unter der Sonne”	128
Zoraki nezaket, nezaket değildir	129
Ne mutlu “satılmış”lara!	132
Gökçekimi	135
İçime/içimden geliyor bahar	138
“Herkes gibi” ya da “hiç kimse”	140
Öpmek taklit sayılmaz	141
Alkışım, alkışın, alkışlar	144
Asil bir sükûnetin dizi dibinde	147
Meğer meleklerle aç/mış menekşeler	149
IV- Ac’Z: Kalbin taraçalarında uçuşan kuşları teselli için.....	153
Sus!	153
Bir	156
“Ağır çekim”	159
Işık ve gölge	161

“Aynaya bakınca kimi görüyorsun?”	161
Testi ve su	164
Elsin sen, el; varlığın sadece bir avuç içi	166
Körlük	168
Ve’dduha ve dua	169
Hesap	172
“İbrahimce”	172
Sen ve çizgin	173
Büyüsün acı!	176
Gün[ün köşelerinden kırılışı]	179
Servetini seviyor musun?	180
Sende “Yusuf’un tuzağı”na değer bir şey var mı?	181
Ölü/Diri	183
Yunusça bir duanın firarisi ol!	183
“En güzel uyku”	184
“Sevmeyi bilmeyene bilmeyi sevmek ne ki?”	185
Terk	188
“Açık”ça hapsedilmek	188
“Senin yüzün”den bu yazı	189
Acayip!	192
Fit olduğuna değdi mi dünya?	195
Bugün	196
Senden kopan, sana kalanı hatırlatmak içindir	197
Parmak uçlarından ötesi	199
Hiç olmayanın hiç olmayışına hiç acır mıydın?	202

Cenazeme gelir misin?	204
Cenazene gelir misin?	207
V- V. Ala'Z: <i>Sil baştan başlamak için zaman oyunları</i>	209
Ödünç bir günü yaşıyor olsaydın.....	209
Ya geriye sarsaydı hayatımız?	212
Dayanılması en kolay acı.....	214
Geç kaldığın yerde bekle kendini	216
Günlerden “bugün”	218
Patlamaya utanan bomba	219
Yazdığımı yarın okuyamayacaksınız!.....	222
Zorunlu dün dersi	225
Yıldızlarla oynamak ister misin?.....	227
O bebek benim!	229
Fotoğraftan çektiklerim.....	232
Olay yerinden kaçış	235
“Gemi öyle batmadı, beyler!”	238
Omzumda taşıdığım.....	242
Sahte paraların sahici hırsızları.....	244
An şaşkınlığı	247
Eskici.....	248
VI- A'Z: <i>Kelimelerin gönlünü almaya dair</i>.....	253
AZ	253
Aşk mine'l Âh!.....	254

Kelimelerin gönlünü almaya geldim.....	256
Dilimi deędirdiđim yere kalbim yetişir mi?	258
Kar yüređimi, kar!	261
İçten ve İç'ten	263
“Seni kırdığım yerden...”	266
Kelimelerin kalbi var.....	268
Flu.....	269
“Elmadan ađaç topladım!”	271
Oruç hatırası.....	272
Geliři güzel.....	274
“Rüzgâr”	275

Hafife alma Allah'ı!

Gece yarısı, dağ başında kenara çekiyorum arabayı. Zifiri karanlık – ki öyle olsun istiyorum. Ayağımın ucundaki uçurumun altında delice akıyor Yeşilirmak. Şehir ışıkları yok. Hava bulutsuz. Serin bir meltem esiyor. Arabanın farlarını kapatıyorum. Kendimi o ürpertici boşluğa yerleştiriyorum iyice.

Şimdi tüm dünyadan kopmuş, uğultuları susturmuş, gürültülerden uzaklaşmış saf bir insan olarak “dünya” adlı bir uzay gemisinden bakıyorum sonsuz genişlikteki pırıltılı boşluğa. Ummadığım bir duyguyla baş etmeye çalışıyorum. Şaşkınlım ama bir o kadar da mahcubum!

“Nasıl yani!” diye utangaç bir itiraz yükseliyor içimden. “Bunların hepsi benim için mi?” Say say bitmeyecek bunca isimsiz ateş küresi, bu asil lacivert boşluk, olur da bir gece yarısı şöyle bir göz atacak olursam, manzaram boş kalmasın diye mi hazırlandı milyarlarca yıl boyunca? Hak etmediğimi düşündüğüm, hakkını veremeyeceğim açık bu lütuf karşısında titriyorum, bu ayrıcalığı tattıkça ürperiyorum. Tepeden tırnağa ciddiyete bürünüyorum.

“Ciddiyet” Evet! En çok bu sözcük çınlıyor içimde. “Bu nasıl bir çılgınlık böyle, Tanrım!” diyesim geliyor. Neyse ki çok

geçmeden uslanıyorum. Diyorum ki: “O da bu yıldızları bir gece yarısı seyretmiş olmalı.” Benim gibi arabasını bir kenara çekerek değil. Tüm konforu aşağıda bırakarak. Geceler boyu yalnızlığı göze alarak. “İkra!” sesi, o dağın tepesinde ilk olarak yankılandığında, şaşırdı, tökezledi, korktu, ürperdi. Muhatabına üç kere üst üste “Bilmiyorum...” dedi. Bilmiyordu sahiden.

Oysa, aşağıda, dağın eteklerinde, şehirde, Mekke’de çokça bilen vardı. İyi dil biliyorlardı mesela. Belagat ve hitapta çok ilerdeydiler. Şiirlerini yarıştıyorlardı. Usta siyasiler ve akıllı muktedirler dolaşıyordu aralarında. Deneyimli tüccarlar gidip geliyordu şehre. Kâr-zarar hesaplarında illa ki üstün geliyorlardı.

“Haydi, oku!” “Şimdi anlam ara!” seslerini duyduğunda, yere göğe gezdirmiş olmalı gözlerini. “Ama neyi?” “Ama nasıl?” Dizlerinin bağı çözüldü o akşam Muhammed-i Emin’in [asm]. Kaçmak istedi. Unutmak istedi o “an”ı. Can havliyle yokuş aşağı koşmaya başladı. Neredeyse uçurumdan atacaktı kendini. Birkaç saat sonra, “Yoksa benim aklım mı örtüldü?” diyecekti eşi ve sırdaşı Hatice’ye. Profesyonel değildi. İddiasızdı. Lider olma hesapları yapmıyordu.

Aşağıda, şehirde herkes onu “güvenilir” biliyordu. “Emin”di unvanı. Emanete hıyanet etmez. Borcunu inkâr etmez. Sözünde durmazlık etmez. Yalan konuşmaz. Arkadan iş çevirmez. Adil. Dürüst. Neyse o! İçi dışı bir!

Ne var ki böyle bir şehirde “güvenilir” olmak hiç de kolay değildi. İçinde lav gibi gün geçtikçe büyüyen itirazları vardı “güvenilir Muhammed”in. Öfkeli ve isyankârdı. Şehirde güçlü olanların haklı çıkmasına içerliyordu. Yetim ve öksüzler itilip kakıldıkça içi yanıyordu. Aç ve muhtaçların yok sayılmasına direniyordu. Karanlık hesaplar yapılıyordu kapalı kapılar ardında.

“Böyle gelmiş ama böyle gidemez!” diyen içsesi, ona, şehrin az ötesinde sessiz bir sırdaş gibi yükselen dağı gösteriyordu. Asil öfkesi, yokuşların sonunda, uğultulardan uzakta bir yalnızlığa çağırıyordu. Soylu isyanı günlerce mağarada tutuyordu onu. Şehre küsmüştü.

Aslında, aşığıda “din” adına bir eksiklik yoktu. Tüm bunları yapanlar ve en azından yapılmasına seyirci kalanlar “dini bütün” adamlardı. “Allah” herkesin ağzında yaygın bir zikirdi. İnançlı insanlardı Mekkeliler. “Gökleri, yeri ve ikisi arasındakileri yaratan Allah’tır elbette...” diyorlardı. Hiç şüpheleri yoktu Allah’tan yana. “Hacı hoca”ydı çoğu. İbrahim’in [as] putları kırıldığı menkıbeyi anlatıyorlardı birbirlerine. Hacer’in Safa-Merve arası koşturmasını tebessümle anıyorlardı. Zemzem içiyorlardı. Fevkalade bilgi birikimleri vardı. Şehrin en itibarlı adamı “Hikmetin Babası” diye biliniyordu mesela.

Dağın eteğinde, “din” eksik değil fazlaydı sanki. Her kabile üyesinin eteğini tutarak kendini aklayacağı, gölgesinde el açarak suçluluğunu üzerinden atacağı en az bir “kutsal”ı vardı. Bu kutsal kişileri temsil eden semboller Kâbe’nin etrafında gün geçtikçe artıyor, çeşitleniyordu. Geleneklerine sıkı sıkıya bağlı dindarlar Mekke’de daha çok vakit geçiriyor, daha çok para harcıyordu.

Mekkeli tüccarların kâr odaklı inanç turizmi, Kâbe’yi tavaf etmek için uzak yoldan gelenlere, “Sizin elbiseniz kirli, bizim sattıklarımızı giyerseniz temiz olursunuz!” sözünü bile benimsetmişti. Maksat satışları artırmak, pazarı ateşlemektir. İmkânı olanlar bulup buluşturup pahalı temiz elbiseler alıyor, imkânı olmayanlar kirli elbiselerini çıkarıp utana sıkıla karanlığı fırsat bilerek çıplak tavaf ediyorlardı.

Geceleri göğü seyrederken isyanı daha da sivrilmiş olmalı Muhammed’in [asm]. Yıldız yıldız parıldayan göksel ahenğin akışına kaptırmış olmalı kendini. Derin sessizliğin içinde

kendine hesap sormuş olmalı. Şehre hükmeden kokuşmuş huraferleri sorgulamış olmalı. İbrahim'in [as] dupduru anlattığı, Musa'nın [as] yakıcı direnişinin ateşlediği, İsa'nın [as] derin şefkatiyle demlediği saf din, sade hakikat nasıl böyle bulanmış, uğrunda savaştıkları adalet ve eşitlik ne çabuk böyle ayrıcalıkların malzemesi olmuştu?

Göklerden yere uzanan sessiz dengeyi her gün doğumunda yüreğine ağırladıkça adaletten yana umutlanıyordu Muhammed-i Emin [asm]. Gökleri kuşatan bu adaletli ölçünün altında, bu açık dengesizlik, bu aşikâr ölçsüzlük, bu kaba kokuşmuşluk olacak iş değildi. Yıldızları salkım salkım yerküre üzerine indiren Allah'ın bu ölçsüzlüğe rızası olamazdı. Şehrin ufkunda güneşi bin bir renk cümbüşüyle yükselten Allah, bu bulanıklığa seyirci kalamazdı.

Ve sonra, hep sonra, daha da sonra, binlerce yıla yayılan o çağrı yenilene yenilene ölçüye çağırıldı insanlığı. Göklerin adaletle yükseldiğini hatırlattı. Bir dil ve iki dudak sahibi her insanın nefeslerinin sayılı olduğunu vurguladı. Adaleti ve iyiliği merkeze koydu. Ayrımcılığı reddetti. Ast-üst ilişkilerini sildi. Mekke toplumunun hiyerarşik düzenini dağıttı. Açık akla çağırıldı insanı. Sivil bir toplum kurdu.

O gece, o dağ başı yalnızlığında beni saran ciddiyetin taşıdığı yerde hecelendi bu satırlar. Her bir hücremin içinde dakikada yüz binlerce operasyonu sessiz bir dengeyle yürüten Allah'tan adalet adına umutlanabilirdim. Yerküreysi her köşesinden yıkıcı depremlerle sarsabilecekken, şehirleri eşsiz bir sükûnetle ağırlayan Allah, belli ki sözünde ciddidir. Vaadinde ciddidir; gün doğumları kadar dakiktir verdiği sözü tutmakta. Ay'ın geceyi süslemesi kadar yakındır eşitlik müjdesi. Karakışta unutulmuş tomurcukların rengârenk açılışı kadar somuttur mazlumu sevindirmesi: "Yarına bıraksa da yanına bırakmaz; amenna!"

İşte o asil isyanın, soylu öfkenin dizi dibinde, O'nun durduğu yerde durmak için sıralandı bu heceler. Taşın suskunluğu, yağmur damlalarının inceliği, dağların zarafetle yükselişi, kuş kanatlarının ahengi, kirpiklerin güzellikle dizilişi, parmak uçlarının biricikliği, insan yüzünün yegâneliği o asil öfkeyi alevlendirmek, o soylu isyanı ayakta tutmak içindir.

“De ki, hafife alma Allah'ı!”

I.

Ar'Z

İçinin içinde yollar arayan bir şaşkıının notları

Bi-ismi-Allah

Veranda Sohbetleri'ni haftanın üç günü, P ile başlayan günlerde yapıyoruz: Pazartesi, Perşembe, Pazar. 6 Şubat 2023 Pazartesi sabahı verandaya geçtiğimde, gözüme eski günlerde kaldığını sandığım, kalmış olacağını umduğum manzaralar ilişti. Alaca aydınlıkta birer acı öbeği olarak yükselen çok sayıda bina enkazı ve altından birini sağ çıkarmak için çaresizce koşturan insanlar. Sıcacık yuvanın bir anda ağır betonların altında soğuk, karanlık bir hapis hücreesine, sonu gelmez bir çaresizliğe dönüş anıydı bu. Sosyal medyada arka arkaya önüme düşen ev adresleri ve "Enkaz altından mesaj geldi, lütfen oraya gidin!" diyen yüzlerce paylaşım. Ben uyurken, uykumun içinde tek bir pürüze bile yol açmayan o "sarsıntı" 15 milyon insanı doğrudan, bütün insanlığı dolaylı olarak etkiledi ve hayatın sessiz ve ılık akışında acı ve soğuk bir kırılma başlattı.

6 Şubat sabahı gördüm ki ölümü hak etmediğini bildiğim, ayrıca böylesi bir ölümü hak etmediğinden emin olduğum on binlerce insandan biri değilim. Onlar için seçilmiş ölüm benim için seçilmiş değil. Depremde hayatta kalanların yaşadığı yakınlarını

hiç vedasız kaybetme acısı bana verilmiş değil. Utanarak itiraf ediyorum ki buradayım ve evimden sağ çıkabiliyorum. Nefes alıyorum ve yaşıyorum. Yaşayışıma kimse şaşmıyor. Kalbimin atışını, nefes alışımı olağan biliyorum. Başka bir yerde olanlar için seçilmiş ölümcül deneyim, benim için seçilmiş değil.

Ben burada olmak üzere seçilmişim. Evinden sağ çıkmak üzere seçilmişim. Nefes almak üzere seçilmişim. Yakınlarıyla bu sabah kucaklaşabilenler arasında olmak üzere seçilmişim.

Öbür seçeneğin de olabileceğini unuttuğum her demde, bu seçeneğin hep hazır, çantada keklik olduğuna inanmışım. Ve hâlâ daha unutuyorum – ki unutmak kanaatimce tüm günahların anası olmalı. İşte o sabah farklıydı. Benim bana yeni/den verildiğimi idrak ettim. Gidenler arasında değil de kalanlar arasındaki yerimi yadırgayarak aldım. Ve senin de o sabah itiraf ettiğin gibi buruk bir mahcubiyetle, varlığı ve hayatı hak etmediğimizi, hak etmediğimiz halde bize verilenin hakkını ve remediğimizi hatırlatan sessiz utançla kabul ediyorum.

(İçimdeki “Tüm bunları gidenler gitti, kalan sağlar bizimdir edasıyla söylüyor gibisin, böyle anlaşılacak kurduğun cümleler...” diyen sesi susturamıyorum şu an. Hadi o sesi de buraya almış olalım. Ama canım içsesim, emin ol ki konu bu değil. Gayet iyi biliyorum ki “gidenler” arasındayım nihai tahlilde ve “kalan” oluşum *şimdilik*. Duydun mu? Sadece *şimdilik*. Bunları yazıyorsam, gidenlerin ben şimdilik kalana sunduğu şahitliği tamamlamak için, aslında, onların ölümleriyle beni diriltmesini umduğum şehitliklerinin hakkını vermek için yazıyorum.)

Şöyle bir süzüyorum etrafımı. Burası. Bu an. Bu veranda. Şu an gözlerime değen gün ışığı. Alnımı okşayan serin rüzgâr. “Ben buradayım!” dercesine göğe uzanan fındık dalları. Ayaklarımın altındaki ahşap çıtırtısı. Ufukta yükselmeye başlayan yeni gün tazeliği ve güneşle başını gösteren yarın umudu. Sıcak nefeslerim.